

faa heldig at høre, hvad han sagde om den provisoriske Lov. Han sagde nemlig, at han ikke vilde stemme for den, men kun vilde stemme imod den. Det ærede Medlem vil maasse erindre dette. Der var andre Medlemmer tilstede paa det Sted, hvor han i Efteraaret erklærede — ovre i Sylland — at han vilde stemme mod Provisoriet, han vilde ikke stemme for det. (N. Andersen: Ja, naar vi først havde en Finantslov). Nei, det sagde det ærede Medlem ikke den Gang; men lader os lade dette ganske rolig ligge, jeg fremfører det kun, fordi det ærede Medlem var meget dristig i Anledning af Udtalelser af mig, som jeg om lidt skal komme til, men som det ærede Medlem synes at have en vis Gjornelse af at fremkomme med. Man kommer i Lov, om det ærede Medlem mener det, han nu siger, eller det, han den Gang sagde. Der siger jeg, at det ærede Medlem maa undskyldte mig; men jeg er i nogen Lov om, hvad det ærede Medlem egentlig mener, det, han sagde for to Maanedes siden, eller det, han siger nu. (Nimestad: Hvor har han sagt det?) Ja, det er ligemeget; det veed det ærede Medlem (N. Andersen) godt. Det ærede Medlem, der afbrød mig, kan senere faae det at vide privat. Det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) gaar slet ikke fra, hvad han har sagt, saa at det ærede Medlem (Nimestad) ikke behøver at hjælpe ham, han er desuden ikke til at redde, der er ikke Spor af Mulighed derfor. Men een Ting tilstaar jeg, forundrer mig, — ja, det ærede Medlem fra Søby (M. C. Christensen) forundrer mig ikke — at det ærede Medlem overhoved kan sammenligne mine Udtalelser i Dag med de Udtalelser, jeg fremkom med, dengang der var Tale om at negte Finantsloven. Er der det ærede Medlem, at det er et Finantslovsforslag, der nu foreligger? Det tør jeg sige, at jeg blev aldeles himmelfalden af Forbauselse ved at høre denne Sammenligning. Veed det ærede Medlem da ikke, at der er Forskjel paa, om man frivillig i Folkethinget fortafter et af Regjeringen forelagt Finantslovsforslag, som er et lovligt Finantslovsforslag, hvorved der ikke i og for sig klæber noget ulovligt eller Misligt, og som man kan vedtage uden at begaa Grundlovsbrud, og saa dette: at forfaste et Forslag, som man ikke kan vedtage, uden at gjøre sig medskyldig i Grundlovsbrud. Jeg spørger, om det ærede Medlem ikke kan se, at der er Forskjel mellem Forkastelse af et Finantslovsforslag og Godkendelse af en foreløbig Finantslov. Hvis de Herrer se denne Forskjel, fortaar jeg aldeles ikke, hvorledes det kan falde dem ind at sammenligne, hvad den Gang skete, med, hvad der nu sker. Nu er Folkethinget ligefrem tvunget til at sige Nei for ikke at gjøre sig delagtig i Noget, som Thingets Flertal erkjender for at være Grundlovsbrud; her er Folkethinget slet ikke frit, her paahvoiler Ansvar et ikke Folkethinget, men Regjeringen, der har tvunget Folke-

tinget til at gjøre, hvad det nu gjør. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg ikke mente, at det i Virkeligheden var at ville tvinge Kongen til at tage de Ministre, man forlanger, naar man fra vor Side stadig vragede de Ministre, der kom. Jeg vil sige det ærede Medlem, at hele denne Betragtningssaaade, der holder sig paa Ybertanterne og taler om at ville tvinge Kongen eller tvinge Folkethinget eller hvem, det nu er, hører intetsteds hjemme. Sagen er, at Forfatningen vil, at der skal være Overensstemmelse mellem Statsmagterne, og hvem har Ansvar for, at dette sker? Det har først og fremmest Conseilpræsidenten; thi han har Ansvar for og skal sørge for, at Regjeringen først saaledes, som Forfatningen vil det, nemlig i Overensstemmelse med begge Thing. Det er dette, Forfatningen vil, og det er Conseilpræsidentens Ansvar og Pligt at sørge for, at det sker; kan han ikke tilveiebringe Overenskomst, saa er han heller ikke stillet til at have sin Stilling som Conseilpræsident. Det kan ikke hjælpe at komme saa langt ind i politisk Kludder, at vi tilsidst glemme, hvor Ansvar et ligger. At lægge det over paa Folkethinget, vilde være at udvide Folkethingets Magt langt udover den Magt, Folkethinget har, og Folkethinget har Magt nok. Nei, Ansvar et har Regjeringen, deri ligger Regjeringens Magt; thi en Regjering, der ikke anerkjender noget Ansvar, har ingen Magt. Den nuværende Regjering er det bedste Bevis for, hvad det vil sige ikke at erkjende sit Ansvar, thi saa kommer Regjeringen til at ligge udenfor Legen saaledes som nu (Sag d. Ansvar og Magt kunne ikke stilles.) Jeg taler om Ansvar et for Regjeringens Førelse, det ærede Medlem maa læse sin Grundlov om igjen.

Jeg skal nu til Slutning indstrænke mig til at opfordre de Herrer til at gjøre, hvad der efter Udvalgsflertallets Mening er vor strengt grundlovsmaessige Pligt, nemlig at forfaste den provisoriske Finantslov. Naar vi gjøre det, have vi ikke gjort andet, end hvad vi ligefrem isølge Grundloven ere nødtie og tvungne til at gjøre, ikke en Smule mere; men vi have derigjennem skaffet den provisoriske Lov ud af Verden og have fra Folkethingets Side nedlagt en saa kraftig Protest, at Ingen i Fremtiden kan paaberaabe sig Pragis eller, at det nok kan gaa, at Folkethinget nok vil finde sig deri, at det nok kan forenes med Grundloven, at en ny provisorisk Finantslov udstedes; thi det vil herester være aabent og klart, at Saadant sker aldeles og bestemt imod Folkethingets Protest og mod Grundlovens § 25. Det vil, saalænge vi fastholde denne Protest — og det er derfor, vi skal fastholde den — være umuligt at liste en ny Grundlovsfortolkning ind, der er stillet til, som saa mange andre Fortolkninger, at tvæle Landen og Meningen i Grundloven. Siffre os mod Gjentagelse af, hvad der er sket, kunne vi selvfølgelig ikke; thi det er ikke muligt for nogen-